

Lời Nói Dối của Cha

Cha mẹ nó lớn tuổi mới cưới nhau. Hồi đó, gia đình nghèo khó. Mẹ mất sớm, cha tần tảo nuôi 3 anh em nó nên người. Nhà gần sông, nhưng cha đau yếu, ít khi có được con cá mà ăn, mà có được bữa cá đã là thịnh soạn lắm với anh em nó rồi. Nó còn nhớ, mỗi lúc ăn cá, cha thường bảo: “*Để tao ăn đầu và xương*”.

Nó nhanh nhẩu: “*Tại sao hả cha?*”

Cha nó nói về mặt nghiêm nghị, kiêu rãnh dạy: “*Vì cha già rồi, hay đau đầu, nên ăn đầu thì nó sẽ bớt đau – cái này gọi là ăn óc bồ óc, hiểu không? Xương yếu, ăn xương thì sẽ cứng*

cáp hơn. Có vậy mà cũng không hiểu hả?”

Tâm hồn trẻ con, nó và hai đứa em đình ninh là cha nói thật. Mỗi lúc đến bữa ăn, nó còn nhanh nhẩu sẽ ra từng phần, bỏ đầu và xương qua cho cha nó. Ba anh em tranh nhau phần thịt. Có những lúc nó cũng phân vân, những khi như thế, cha nó lại bảo: “*Hồi nhỏ, ông bà nội cho tao ăn thịt suốt, giờ nhìn thịt là cha thấy ớn quá, sau này lớn các con cũng như cha thôi.*”

Thấm thoát thời đưa, anh em nó lớn lên, và cha nó già đi. Sau này, khi nó đủ hiểu biết mới nhận ra những lời cha nó nói trước đây là nói dối, thì cũng là lúc đời sống của gia đình nó khấm khá hơn. Anh em nó có thể thay cha đi đò, đi sông, mò cua, thả cá. Vì thế mà cha nó cũng thỉnh thoảng ăn thịt, hay ăn thường xuyên nó cũng chẳng nhớ. Vì tuổi trẻ bông bột, không ngẫm nghĩ nhiều về yêu thương, hay vì cha nó cố tìm cách cho “lời nói dối” được anh em nó chấp nhận, nó cũng chẳng còn nhớ. Để đến hôm nay, khi đã thành đạt, vợ đẹp, con ngoan. Cuộc sống hời hả, vô thường vô tận. Nó cũng chẳng bao giờ đoái hoài đến cái đầu, hay miếng xương con cá. Vì những thứ đó đã được vợ nó bỏ đi, chỉ mang phần thịt lên mâm cơm.

Hôm nay là ngày giỗ lần thứ 10 của cha nó. Nhìn di ảnh ba gầy còm, nhưng nở một nụ cười tươi sáng. Nhìn con cá chiên to đùng, lấp lánh mỡ mà vợ đặt lên bàn thờ, nó chột bất giác rơi lệ. Một cơn đau từ đâu hiện về nhói lòng vô tận. Nó phải quay mặt đi lau hàng lệ để giấu vợ con. Nhưng nó không thể xóa đi được hình dáng cha già còm cõi, xiêu vẹo bước đi bên sông, “cha đi thả cá mùa nước nổi”. Rồi sau đó là những trận thương hàn triền miên hành hạ ông. Nó không thể xóa đi được

cái ý nghĩ “nếu cha ăn nhiều thịt hơn, thì đã không già yếu như thế”. Vừa khấn vái, nó lại bất giác kêu lên những tiếng “cha” từ trong cổ họng.

Đến lúc ra bàn ăn. Nhìn vợ đang xẻ thịt con cá, để bỏ đi phần đầu và xương. Nó giữ tay vợ lại: “*Em, để anh ăn đầu, đừng bỏ đi*”. Vợ hiểu. Vợ nó bỏ đầu cá qua cho chồng. Chỉ có cô con gái nhỏ là thắc mắc “*Sao hôm nay ba lại ăn đầu, nó lắm xương, nó sẽ làm đau ba đấy*”. Nó xoa đầu con gái, nuốt tiếng nấc đang chầu chực nơi cổ họng vào trong, bảo “*Dạ này ba hay đau đầu, nên ăn đầu cá sẽ hết đau con gái*

à, cái này gọi là ăn đầu bồ đầu đấy con yêu”. Nó vừa ăn vừa cố cho những giọt nước mắt không tràn xuống bát cơm.